

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **L. M. Q.**, nar., Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem náměstí 28. října 9, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2016, č. j. OAM-518/ZA-ZA05-HA08-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 12. 2016, č. j. OAM-518/ZA-ZA05-HA08-2015 nebyla udělena žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

Proti rozhodnutí brojil žalobce žalobou ze dne 2. 1. 2017. Obsahem žaloby byl popis skutečností, na základě kterých se rozhodl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 4. 6. 2015. Do České republiky přicestoval v roce 1988, zde žije již zletilý, ale nezaopatřený jeho syn, který je občanem České republiky a odkázaný na jeho výživu. Ve společné domácnosti žije se svou přítelkyní, s níž se mu narodila dcera, o kterou společně pečují. Za dobu 28 let je dokonale integrován do české společnosti, kde má fungující rodinné vztahy.

Vycestováním mu hrozí zásadní újma, a to nejen jemu, ale i jeho dětem v podobě porušení práva na rodinný a soukromý život, případně práva jeho nezletilých dětí, která jsou obsahem úmluvy o právech dítěte, pokud nevycestuje, narušuje veřejný pořádek a hrozí mu správní vyhoštění. Mluví plynule česky, za dobu pobytu v České republice ztratil veškeré vazby na zemi původu. Jeho vycestování by s ohledem na tyto okolnosti bylo tvrdým zásahem do jeho soukromého života. Namítl proto nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a nesprávné právní posouzení. Žalovaný se dostatečně nezabýval možností udělení humanitárního azylu. Právě jeho vůle pečovat o dceru, v jejíž realizaci mu brání objektivní důvody spočívající v nutnosti opuštění území a s tím související absencí možností návratu na území ČR má znaky jisté výjimečnosti a zřetele hodných důvodů.

Z výše uvedených důvodů navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno.

V písemném vyjádření ze dne 9. 2. 2017 se žalovaný neztotožnil s argumentací žalobce uvedenou v žalobních námitkách. Po provedeném správním řízení nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12b zákona o azylu. Vlast opustil v roce 1988, tehdy na základě mezistátních pracovních dohod. K legalizaci svého dřívějšího pobytu na českém území uvedl, že získal povolení k trvalému pobytu na základě sňatku s českou manželkou v roce 1994. Z důvodů trestního stíhání mu pobytové povolení bylo zrušeno. Byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 let. O mezinárodní ochranu požádal z důvodu legalizace jeho pobytu v ČR, neboť pobytové povolení bylo zrušeno. Žalovaný znovu zdůraznil, že důvody přednesené žalobcem nelze podřadit pod § 12 i § 13 zákona o azylu. Pokud se jedná o doplňkovou ochranu, tuto žalovaný podrobně odůvodnil v napadeném rozhodnutí s tím, že žádné námitky žalobce o hrozbě případného nebezpečí, které by mu hrozilo v případě návratu do země původu, neuvedl. Soukromí a rodinný život má možnost si upravit podle zákona o pobytu cizinců, což také učinil, ale o upravený pobyt sám přišel vlastní vinou, což nelze přičítat k tíži žalovanému.

Vzhledem k tomu, že při posuzování žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu nebyla porušena zákonnost, žalobce nebyl postupem žalovaného zkrácen na svých hmotných či procesních právech, navrhl žalovaný, aby žaloba jako nedůvodná byla zamítnuta.

Ve správním spise se nachází žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 4. 6. 2015, protokol o pohovoru k uvedené žádosti ze dne 4. 6. 2015, z níž vyplynulo, že žalobce je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky (dále též „Vietnam“), vietnamské národnosti, bez náboženského vyznání. Nikdy nebyl členem žádné politické strany, v zemi původu nebyl trestně stíhán. Do ČR přicestoval v roce 1988 na základě programu přesunu zahraničních pracovníků do ČR. Pracoval v keramičce ve Znojmě, od roku 1992 začal podnikat (textil a obuv). Z družského vztahu s L. V. K. se mu narodil syn T. T. L., nar., který získal české státní občanství. Syn stejně jako jeho matka prodělal hepatitidu. Po ukončení vztahu s jeho matkou uzavřel manželství s J. O. dne 2. 11. 1996, na základě sňatku s českou občankou získal povolení k trvalému pobytu na území ČR. Manželství bylo rozvedeno ke dni 29. 1. 1999. Z důvodu trestního stíhání a odsouzení pro trestný čin kuplířství byl v roce 2007 odsouzen ke třem letům odnětí svobody a následně poté mu bylo pobytové povolení zrušeno v roce 2013. Ačkoliv podal žádost o pobyt přechodný, nebylo mu vyhověno. V prosinci roku 2013 se seznámil se Z. Ř., narozenou, s níž vede společnou domácnost od října roku 2014. Družka studovala střední školu, obor kuchařka, studium úspěšně ukončila.

Z jejich soužití se narodila dcera Z. Ř. dne Na základě skutečností, že území ČR nechtěl opustit, odcestoval před koncem platnosti výjezdního příkazu do Příjímacího střediska v Zastávce u Brna a zde požádal o udělení mezinárodní ochrany. Do vlasti nechtěl odcestovat, neboť v ČR má dvě děti. V současné době pracuje jako kuchař a prodavač.

V projednávané věci bylo nařízeno jednání u zdejšího soudu dne 18. 5. 2017. Žalobce spolu s jeho právním zástupcem zrekapitulovali skutečnosti vyplývající z žádosti o udělení mezinárodní ochrany i protokolu o pohovoru k této žádosti. Žalobce dále upřesnil, že v ČR se mu narodil syn T. T. L. dne, který získal české občanství. V současné době studuje vysokou školu. Je s ním v častém kontaktu, neboť za ním dochází na žalobcovo pracoviště, žalobce jej finančně podporuje, syn mu pomáhá s úklidovými pracemi v bistro, kde žalobce pracuje jako kuchař. Ze současného družského vztahu se Z. Ř., narozenou, s níž se seznámil v roce 2013 poté, co byl propuštěn z výkonu trestu za trestnou činnost kuplířství, kdy mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání třech let, začal žít ve společné domácnosti od roku 2014. Z jejich soužití se narodila dcera Z. Ř. dne, v červnu tohoto roku očekávají narození dalšího dítěte. Měl zájem i nadále setrvat v České republice, zlegalizování vztahu žádal právě z důvodu soužití s družkou a péči o narozené děti.

Soud provedl důkaz listinami, které předložil právní zástupce žalobce, sice rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8. 10. 2013, č. j. MV-49459-11/SO-2012, jímž odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 26. 3. 2012, č. j. OAM-3661-9/ZR-2011, kterým bylo zrušeno povolení trvalého pobytu žalobce na území ČR, zamítnuto a předmětné rozhodnutí bylo potvrzeno.

Žalobce podal žádost o povolení přechodného pobytu na území ČR, o níž bylo rozhodnuto rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR ze dne 23. 10. 2014, č. j. OAM-6674-36/PP-2014 MV-69604-16/OAM-14, a to tak, že žádost byla zamítnuta, neboť je důvodné nebezpečí, že by účastník řízení mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Soud provedl důkaz tímto citovaným rozhodnutím v rámci soudního jednání. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 7. 11. 2014, o němž rozhodla Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců dne 31. 3. 2015, č. j. MV-163945-3/SO/Sen-2014, a to tak, že žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR bylo žalobci zamítnuto.

Žalobce i nadále setrval na svých žalobních námitkách, dle názoru jeho právního zástupce splňuje podmínky pro doplňkovou ochranu.

Zástupce žalovaného setrval na názoru vyjádřeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí i v písemném vyjádření ze dne 9. 2. 2017, neboť nebyly u žalobce dány důvody k udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Odvolal se na obsah správního spisu a podtrhl, že žádosti o udělení mezinárodní ochrany se žalobce domáhá legalizace jeho pobytu na území České republiky. Zdůraznil, že v České republice jmenovaný spáchal trestnou činnost, za níž byl pravomocně odsouzen. Prohlásil sice, že se cítí návratem do vlasti ohrožen, kvalifikované důvody ohrožení však neuvedl. V dřívějších letech mu byl povolen trvalý pobyt na území České republiky, o nějž však přišel v důsledku vlastního konání. Za daného stavu nejsou dány proto ani podmínky k udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Právní posouzení:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

V souvislosti s rozsudkem NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz, soud poukazuje na to, že „...poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1990 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“.

V daném případě stěžejní skutečností, o kterou opřel žalobce opodstatněnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byla snaha o legalizaci jeho pobytu na území ČR, jelikož přišel o pobytové povolení. Návrat do vlasti odmítá z toho důvodu, že na území ČR má zletilého syna, družku, nezletilou dceru a narození dalšího dítěte očekává se svojí přítelkyní v létě tohoto roku.

Správní orgán si zajistil k žádosti o udělení mezinárodní ochrany podkladovou dokumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud dále provedl důkaz správními rozhodnutími (viz citováno výše) týkající se rozhodnutí o povolení trvalého pobytu žalobce na území České republiky, jeho zrušení, následně i rozhodnutí o jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR. Sumarizováním zjištěných skutečností dozal, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že by vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce sám prohlásil, že ve Vietnamu nebyl členem žádné politické strany, nebylo proti němu vedeno trestní stíhání, je bez náboženského vyznání. Vlast opustil v roce 1988, tehdy na základě mezistátních pracovních dohod. Po příjezdu na území ČR pracoval v keramičce, později začal s vlastním podnikáním. K legalizaci svého dřívějšího pobytu na českém území uvedl, že získal povolení k trvalému pobytu na základě sňatku s českou manželkou v roce 1996. Z důvodu, že byl trestán, bylo jeho pobytové povolení zrušeno. Konkrétně se jednalo o kuplířství, jelikož žadatel organizoval podnik, v němž byly nabízeny erotické služby. V roce 2007 byl odsouzen ke třem letům odnětí svobody. Dne 2. 11. 1996 uzavřel manželství s J. O. a na základě sňatku s českou občankou získal povolení k trvalému pobytu na území ČR za účelem sloučení rodiny s občanem EU. Manželství bylo rozvedeno ke dni 29. 1. 1999 a poslední pobytové povolení skončilo platnost ke dni 10. 10. 2013. Na území ČR žije jeho syn T. T. L., nar., mimomanželské dítě, v jehož rodném listě vydaném dne 17. 6. 2015 Městským úřadem ve Znojmě je uveden jako otec. Syn nabyt české občanství. Po propuštění z výkonu trestu se seznámil se Z. Ř., nar., s níž od roku 2014 žije ve společné domácnosti a vychovávají jejich společné dítě Z. Ř., nar. V červnu tohoto roku očekávají narození dalšího dítěte. Z obsahu správního spisu i z průběhu soudního přezkumného řízení nebylo zjištěno, že by žadatel hovořil o potížích, ať už ze strany vietnamských orgánů či soukromých osob, které by v době před jeho odchodem z vlasti

pocíťoval. Návrat do vlasti odmítl kvůli nové rodině, kterou v ČR založil a kvůli zletilému synovi, jehož finančně podporuje. Je třeba vycházet i z té skutečnosti, že jmenovaný o mezinárodní ochranu nepožádal bezprostředně po příjezdu na území ČR, avšak až poté, kdy bylo zřejmé, že mu hrozí vycestování z českého území, což také nasvědčuje účelovosti jeho žádosti o azyl. Tomuto odpovídá i zjištění, že před koncem platnosti výjezdního příkazu odcestoval do Příjímacího střediska v Zastávce u Brna, kde požádal o udělení mezinárodní ochrany.

Ze shora uvedených důvodů je proto zřejmo, že u žalobce nebyly splněny podmínky k udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. a), b) zákona o azylu.

Pokud se týká posouzení možnosti udělení azylu ve smyslu § 13 zákona o azylu, ze správního řízení, sice z výpovědi žalobce, nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků jmenovaného ve smyslu tohoto ustanovení. S ohledem na provedené důkazy tak nebyly shledány důvody pro udělení azylu dle citovaného právního ustanovení.

Důvody nebyly shledány ani k udělení azylu dle ust. § 14 citovaného zákona. V této souvislosti soud uvádí, že udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoliv, to je věcí diskrečního oprávnění správního orgánu. Soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. V této souvislosti soud odkazuje i na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, dle kterého „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, soud vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry“. Žalobce neuvedl žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že jeho osobní a rodinná situace je nějakým výrazným způsobem výjimečná s ohledem na existenci okolností odůvodňující humanitární azyl.

Soud dále poznamenává, že smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ust. § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. Zatímco tak v jiných právních předpisech reaguje zákonodárce na skutečnost, že není schopen předpokládat všechny situace, v nichž je určitý postup – zde poskytnutí azylu – vhodný či dokonce nutný, typicky demonstrativními výčty za účelem odstranění či alespoň zmírnění tvrdostí; v zákoně o azylu zvolil kombinaci dvou ustanovení obsahujících výčty taxativní a jednoho ustanovení umožňujícího pohledem humanitárních hledisek řešit situace nezahrnutelné pod předchozí dvě ustanovení. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé, důvody udělování humanitárního azylu – sem lze zařadit např. udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblasti postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace,

jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Aplikuje-li soud výše řečené na konkrétní situaci žalobce, dospívá k závěru, že neudělení humanitárního azylu ze strany žalovaného bylo opodstatněné. Ustanovení § 3 odst. 4 správního řádu ukládá správnímu orgánu povinnost vycházet při rozhodování ze spolehlivě zjištěného stavu věci, tzn., je povinen si zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tímto účelem si opatřit podklady pro rozhodnutí. Podle názoru soudu žalovaný zjistil v řízení spolehlivě stav věci, když vycházel ze subjektivních informací sdělených žalobcem i z objektivních zpráv o situaci v zemi jejich původu jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí. Tyto prameny poté žalovaný hodnotil samostatně i v jejich vzájemné souvislosti a na základě takto provedeného hodnocení dospěl k závěru, že žalobce nenaplnil důvody pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Žalovaný se zabýval rodinou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho věku i zdravotnímu stavu. Žalobce je 47letý muž, práce schopná osoba, dle jeho vyjádření je zdravý. Ačkoliv poukázal na to, že jeho 23letý syn, kterého finančně podporuje, má zdravotní potíže – chronická hepatitida – nejedná se však o akutní onemocnění bezprostředně ohrožující jeho život. Navíc v České republice žije jeho matka, na níž by měl možnost se rovněž obrátit. Pokud se týká nezletilé dcery narozené s družkou Z. Ř., rovněž i v tomto případě má jeho přítelkyně možnost se obrátit na svou rodinu, což připustil i sám žadatel ve své výpovědi v pohovoru. Pokud se týká žalobcovy péče o toto dítě, pak v jeho výpovědi byly rozpory, neboť v rámci správního řízení uvedl, že o dítě nepečuje celodenně, je zaměstnán 6 dní v týdnu jako kuchař a jeho pracovní doba končí v 21 hodin, naproti tomu v přednesu při soudním jednání uvedl, že jeho pracovní doba je osmihodinová, končí v odpoledních hodinách, kdy přichází domů. Je sice pravdou, že jeho přítelkyně je v současné době na mateřské dovolené, navíc je gravidní a očekává s žalobcem narození dalšího dítěte v dohledné době, je však na druhou stranu třeba zdůraznit, že humanitární azyl je udělován výlučně ve výjimečných okolnostech a v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 citovaného zákona. Skutečnosti hodné zvláštního zřetele v případě žalobce však shledány nebyly.

Pokud se týká k námitce žalobce na neudělení doplňkové ochrany, soud uvádí následující:

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům, o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodu taxativně stanovených v § 14a zákona o azylu neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu (viz rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 7 Azs 8/2015-56 či rozsudek ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9 Azs 11/2009-99).

Jak vyplývá z ustálené judikaturní praxe Nejvyššího správního soudu k udělení doplňkové ochrany, je třeba splnit všechny podmínky stanovené v § 14a odst. 1 zákona o azylu kumulativně – tj. žadatel se musí nacházet mimo zemi svého původu; musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); vážné újmy; nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu a nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.

Obsahově konformně konstatuje i NSS ve svém rozsudku ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. 5 Azs 36/2008, že pro udělení azylu podle § 12b zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit výše uvedená kritéria. Žalobce navíc nesplnil podmínky pro udělení doplňkové ochrany, protože mu v zemi původu nehrozí žádná újma, která by byla vzhledem k zákonu o azylu významná (viz rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 77/2015-54).

Žalovaný, taktéž i soud je rovněž přesvědčen, že bylo řádně a úplně přihlédnuto k hodnocení možnosti udělení doplňkové ochrany, a že závěry učiněné žalovaným jsou zcela konformní se závazky plynoucími z mezinárodních smluv i s ustálenou judikaturní praxí (viz rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, kde byl formulován tzv. třístupňový test, ze kterého vyplývá, že „pro existenci skutečné vážné újmy zakotvené v § 14a odst. 4 zákona o azylu, musí být kumulativně splněny následující podmínky: 1) země původu žadatele o mezinárodní ochranu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; 2) žadatel o mezinárodní ochranu je civilista; 3) žadatel o mezinárodní ochranu by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozšiřujícího) násilí.“

Podmínky shora uvedené žalobce nesplňuje, proto námitku ve věci neudělení doplňkové ochrany považuje soud za lichou, protože nebyly naplněny znaky pro aplikaci § 14a odst. 1 zákona o azylu.

Pokud se týká aplikace § 14b odst. 1 zákona o azylu, ani v tomto případě nebyly shledány, že by se jednalo o případ hodný zvláštního zřetele, neboť z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění správního orgánu učiněného v průběhu správního řízení i následně zjištění ze soudního řízení nevyplyvá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení.

Optikou shora uvedeného je proto zřejmo, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany výlučně z důvodu legalizace jeho dalšího pobytu na území ČR, kde má zletilého syna, družku, nezletilou dceru a očekává narození dalšího dítěte. Je však třeba zdůraznit, že jmenovanému bylo uděleno povolení k trvalému pobytu na území ČR, o které přišel v důsledku vlastního protiprávního jednání. Jedná se o muže ve věku 47 let, právně způsobilého, který je odpovědný za své konání, a musí tedy také nést i důsledky ze svého jednání. Skutečnost, že si správním řízením ve věci udělení mezinárodní ochrany hodlá na českém území legalizovat svůj další pobyt, nezakládá relevantní důvod k udělení azylu.

Na základě shora uvedeného, na základě nastoleného právního režimu soud uzavírá, že žalobní námitky nebyly shledány důvodnými, a proto žaloba dle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodná byla zamítnuta.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 18. května 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová